

La carretera s'esmuny
enllà del finestral.

són d'obra, punt rodó, ben acabades, amb ventalles de fusta castigades pel temps, potser pels segles, boniques per la simplicitat.

Al plà l'entrada rebedor, la cuina menjador a l'esquerra. De molt poc fou adaptada als nostres dies. Desaparegué la gran ximeneia que prenia tot el fons, els escons i la cuina vella i ara un envà separa menjador i cuina.

De la planta, un petit corredor porta al celler, el rebost al costat. Dins el celler i a l'esquerra, encara el forn de pa, i unes botes sobre uns travesers de roure.

Una escala porta a dalt la sala, gran, amb habitacions al voltant, alguna porta vella ben conservada. Una part havia sigut estatge dels Srs. Padró, anys enrera.

En realitat, tot és nou i res escau aquí.

Parlen dels passats. La mare, Mercè, que morí de malaltia en 1956; del pare, Domingo, fa ben poc, 1974; i de les germanes Montserrat i Núria, present.

De l'avi Josep, 1948 i l'àvia Coloma, fins 1968. I encara de l'avi Julià, que morí als 75 anys, en 1933.